

Opět útok na Ježíše. Vedený tentokrát znalcem Zákona. Tedy vzdělaným biblistou. Biblický odborník Ježíšovy doby označovaný jako znalec Zákona zaútočil na Ježíše dobře mířenou otázkou: „*Co mám dělat, abych dostal život věčný.*“ Mezi sedmi sty různými starozákonními příkazy a tři sta šedesáti pěti zákazy měl Ježíš vybrat podstatu všeho. Zákoníka nejspíš ani tak nezajímalo téma, jako myšlenka, že Ježíše přivede do úzkých.

Bud' ke cti zákoníka, že nebyl vůbec hloupý. Ptal se ba i odpovídal správně. Všimněme si, že podle způsobu kladení otázek snadno poznáme, kdo před námi stojí. V čem byla fundovanost tazatele? Byl si vědom, že život věčný, na který se tázal, je dar. Tedy, tušil, že věčný život si nelze nějak zasloužit, ale pouze obdržet od Boha: „*Mistře, co mám dělat, abych dostal věčný život?*“

Zde odbočím. I dnes se útočí na Ježíše, a to i mezi křesťany a je Bohu a jeho spravedlnosti mnoho vyčítáno. Lidé se stavějí do pozice soudců Boha a chtěli by mu i diktovat, jak má co dělat, a koho odměnit.

Často se stává, že lidé mají představu, že po dobře prožitém životě má Bůh povinnost odměnit takového člověka věčným životem. Je mylnou představou, že si lze nebe nějak vysloužit. „*Náš tatíček k nám byl dobrý, miloval maminku, děti i vnoučata; také ale slepičky a králíčky a s láskou pracoval na zahrádce... takový přece musí do nebe!*“ Je tomu skutečně tak? Musí něco Bůh? Musí odměňovat hodné lidi? Je Bůh jako nějaká záložna k úročení dobrých skutků? Je Bůh naším dlužníkem? Jistěže, nemusí a není, to by nebyl Bůh. Ale jako dobrý Táta chce, a to je velký rozdíl. Nakonec, kdyby k věčnému životu stačilo jen pěkně žít, nemusel se být ani Kristus člověkem. Kříž i ostatní svátosti, chození do kostela by bylo zbytečností. Jak často na to mnozí hřeší, a právě toto vyznávají! Člověk se vlastně může spasit sám, nepřímo říkají! Je to tak? Ne, Bůh nemusí nic, a pokud chce dát věčný život, je to jen jeho svobodné rozhodnutí a projev jeho lásky. Chce, ale nemusí.

Vraťme se k příběhu. Jak Ježíš reagoval na otázku po obdržení věčného života? Dal protiotázku: „*Co je psáno v Zákoně? Jak tam čteš?*“ Zde i nám dává Ježíš návod na naše různé otázky a pochybnosti. „*Vezmi a čti*“, zaznělo svatému Augustinovi při jeho hledání pravdy a v pochybnostech. Ne však nějakou náboženskou slámu nejružnějších zbožných autorů, byť i populárních současníků, ale Písmo svaté a učení Církve vedené Duchem Svatým a pak spisy těch, kdo měli autoritu svatosti života. Tam hledejme a nalezneme.

Zákoník opět dobře odpověděl Ježíšovi a sám tak před ním shrnul podstatu Zákona: „*Miluj Pána, svého Boha, celým svým srdcem, celou svou duší, celou svou silou i celou svou myslí, a svého bližního jako sám sebe.*“ Postoj lásky k Bohu a bližnímu je postoj, ve kterém se právě otevíráme přijetí daru věčného života. Tedy, ne automatická

odměna, ale postoj otevřenosti přijmout od Boha dar věčného života; a to je velký rozdíl.

Milovat druhého, jako sebe, tedy myslet na druhé, jako na sebe. Bez výjimky, kdo tím, kdo před námi je. Toto Ježíš rozvedl v příběhu o polozabitém poutníkovi a je to půl postoje otevřenosti k přijetí života věčného. Druhou půlí postoje je láska k Bohu. Milovat Boha jako Pána, tedy uznávat jeho autoritu nad sebou. Na to se při pohřebních chvalozpěvech pohříchu zapomíná. Měl náš tolik opěvovaný nebožtík milující děti a králíčky Boha jako Pána, jako autoritu ve svém životě? Podřídil své myšlenky, touhy srdce i celý svůj život oslavě a poslušnosti Bohu, aby se otevřel jeho darům, až se setkají tváří v tvář? Nebo bude stát před Bohem jako trouba a bude vejrat na toho, koho si vůbec nepřipustil, že je, natož že by měl žít podle jeho slov? Zde ani králíci ani fotbal, či taroty v hospodě nebo jiné koníčky nepomohou. *„Miloval jsi Boha jako svého Pána, celým svým srdcem, celou svou duší, celou svou silou a celou svou myslí?“*

Ne, nemiloval, musí popravdě zaznít odpověď. Aha, a kde je pak nárok na nějakou tu odměnu? Kde je pak i to naše lidské posuzování, co že je spravedlivé? Najednou je „naše spravedlnost“ v koncích, protože i ta bezduchá kvočna se stará o svá kuřátka a do nebe přece nedojde, maximálně jen na polévkový vývar. Co nám pak ale zbývá? Je tu Ježíš Kristus. Jediná záruka, že naplnění toho, co jsme nestihli, co jsme neudělali, do čeho se nám nechtělo. Je to on, kdo nás sblíží s Bohem a kdo nesl naše nepravosti vůči Bohu i druhým až na kříž. Tedy záchrana není v dobrých skutcích, ale v Kristu.

Dobré skutky jsou však znamením, že alespoň s Kristem máme něco společného a jimi se disponujeme k přijetí daru, který se Bůh rozhodl dát všem, ať už v něho věří, nebo ne. Dobré skutky, které však přesahují oblast vlastních nebo rodinných zájmů, ba dokonce dobro vyjadřované vůči nepřátelům, to je uceleným výrazem otevřenosti k přijetí věčného života.

Vše se odehrává ve dvou oblastech vlastních každému z lidí, v rozumu a vůli. Chci takto konat a budu takto konat a takto milovat Boha, nebo nechci? Chci se modlit ráno a chci se modlit večer, nebo ne? Chci jít uctít Boha, tak jak si on přeje v přijetí svátostí, nebo nechci? Chci milovat lidi i ty nepříjemné kolem sebe, nebo nechci? Pokud ano, jsem disponován tímto postojem kompletní lásky k Bohu a bližnímu, abych byl otevřený k přijetí daru věčného života.

Na Ježíše útočil nejen zákoník a farizeové, ale útočí se na něj i dnes falešně pojatou lidskou spravedlností. A přece, Ježíš neodmítal nikoho a dokonce, když jej i ti zákoníci pozvali ke stolu, neodmítl jejich společnost. Neodmítá ani dnešní útočníky a má i je rád. Máme rádi i my jeho?